

Предговор

У то време радио сам као уредник за културна питања у неким петоразредним новинама. Рубрика у мојој надлежности била је подређена уметничким поставкама директора, а он, сав поносан на своја познанства у друштву, уваљивао ми је интервјуисање звезда полупозоришних дружина, приказивање књига бивших иследника, извештавање о предстојећим наступима путујућих циркуса или изрицање неумерених похвала тренутном хиту, који је, иначе, могао да склепа и први случајни пролазник.

У мемљивим канцеларијама те редакције из вечери у вече су издисали моји заноси да ћу постати писац. Остајао сам до зоре започињући нове романе, које бих оставио на пола пута разочаран у свој таленат, уз то још и скрхан лењошћу. Други писци мојих година добијали су знатна признања у земљи, па чак и награде у иностранству: награду издавачких кућа *Casa de las Américas*, *Biblioteca Breve Seix-Barral*, *Sudamericana* и *Primera Plana*. Завист, пре него ли решеност да једног дана довршим било које дело, деловала је на мене као хладан туш.

Тих дана, у којима хронолошки отпочиње ова приповест – а она креће веома полетно, као што ће хипотетични читаоци већ запазити, да би се завршила под дејством дубоке депресије – директор је приметио да је мој боравак међу пробисветима